

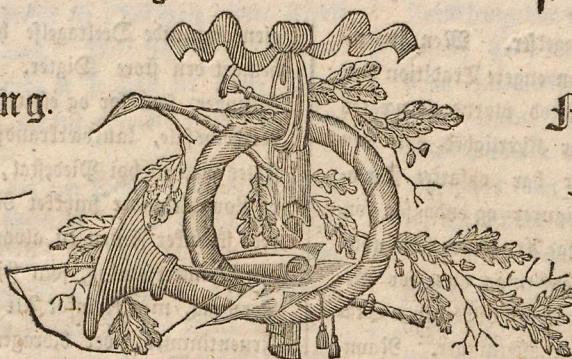
Sjøenhavns-Posten.

Om Th. M 3. a

28

Fjerde Aargang.

No. 149. 1830.

Mandagen den
28 Juni.

Thorvaldsens Museums
ARKIV.

Thorvaldsens

Christus- og Apostel-Statuer.

II.

Blandt de første Spørgsmåle, der påtrænge sig ved Bearbejdelsen af christelige Ideer og Historier, hører sikkert, hvorvidt det Traditionelle skal gælde: om eller hvorvidt der nemlig for Kunstneren gives en Tradition, indenfor hvis Grænder hans produktive Kraft skal bevæge sig? En vil opsoge Grundtrækene af de christelige Ideer og Særprægene af Stifterens og Christendommens første Forskynderes og Heltes Figurer i den uomtvistelig ægte historiske Kilde, i Apostlernes og Evangelisterne Skrifter; han vil kun see en Regel deri, at han ikke direkte handler imod Evangeliet's eiendommelige, ligesaa strenge som milde Aand, Tids-Costumet og de Betingelser og Spor af Nationalitet, som Christendommens tidligste Historie fremviser: og saaledes føler han sig i enhver anden Henseende fri, saa at han kan lade sin egen Troes individuelle Skikelse træde frem i levende Frisshed, eller slutte sig til sin Tids og sin Kirkes religiøse Exiendenheder. Snevrevre ere derimod den kirkelige Tradition, Grænder, mangfoldigere de bindende Særpræg af Troes og Kultus-Enhed, hvor Kunstneren ei alene pleier at lade sig lede af de oprindelige bibelske Skrifters Aand og de af Kunsten behandlede Personers og Begivenheders historiske Charakteer; men ogsaa af andre kunstneriske Sædvaner fra den tidligere Tid, som man ikke sjeldent er istrand til at føre tilbage til de første Aarhundreders Kirke, det være sig ved Synodalforordninger og pavelige Love, eller overhovedet ved kirkelig Observants.

Blandt disse Betingelser og Fordringer af den kirkelige Tradition regne vi for det mest Forloferens og de Helliges Straalekraands, saavel som Moses's lysende Horn, der skrive sig fra en falsk Oversættelse af Vulgata; fremdeles den gamle Typus af den guddommelige Mesters Physiognomie, der skal finde sit historiske Grundlag i det mangfoldigt angrebne og forsvarede Brev fra Lentulus, hvis vi ellers ikke foretrække Traditionen om Billeder, til hvilke Christus selv skulle have siddet, om det Portrait han har sendt til Abgarus, eller om den Statue, Evangeliet's blodsotige Kone havde bestilt. Herhen høre fremdeles Aposternes og Evangelisters Attributer, af hvilke de Sidstes vistnok have en dyb poetisk Hentydning paa de fire vidunderlige Skikkelser, som den aabenbarede Jehovah bærer hos Propheten Ezechiel, at takke for deres Oprindelse, medens de, i og for sig selv, ligesom de øvrige Apostlers Attributer, tildeels afgive et upassende og modbydeligt Syn, som f. Ex. Lukas's Øre, Bartholomeus's afstrukne Hud, Simons Sauge, for ikke at tale om den hellige Antonius's Ledsager og de Symboler, der findes hos andre Helgene i den sildigere Kirke. Ved disse Attributer holder man saa meget des standhaftigere fast der hvor det gælder om Mythers og Legenders Forhelligelse, og om at gjøre enkelte Troeslærdomme gjeldende ved de Billeder, der, efter en ældgammel Paastand af Kirkefædrene, skulle betragtes som Lægfolks Lærere; saaledes nemlig ved det Kalk, Johannes signer og derved gjor den deri værende Drif ustadelig o. a. m. Ogsaa er Malet for Legemsstorrelsen her at paaagte; hvilket i den ældre Kirke var forskelligt hos Christus og andre Hellige.

Efter det Foranforte lader sig formode, at den kirkelige Synsmaade og Dannelsse vilde udøve en let kjendelig

Indsydelse paa Kunsternes Frembringelser. Men ingenlunde ville vi dermed have sagt, at den engere Tradition kun bor plejes af den ene Part, men derimod platud fornøgtes af den anden. Vi glæde os med stor Kjærlighed over den frie Aand, i hvilken Dannecker har opfattet Forloserens og hans Undlingsdisciples Figurer og endog saa formaaet et af de meest ophoede kirkelige Attributer som uvæsentlig Tilgift; hvor smerteligt det end maa være for Beskueren, at see de fire Evangelister mellem hvilke denne Statue befinder sig, udført efter ulige Grundsatninger. Navnligen har Dannecker i Formen af Christus's Ansigt og Hoved ganske ladet sig bestemme af sin fromme Phantasies indre Troe; og vi troe, fraregnet den rigtige Tolelse, som ellers pleier at veilede denne Meester, især at torde tilskrive Hengivelsen til hans egne indre Villede af Herren, at det Heles Udtryk lykkedes ham med en saa harmonisk Sandhed, og at derved hans Værk allerede ved det første Diekast udover en uimodstaelig Magt paa Alle, der ikke driste sig til at forde det Umulige, en Magt, der ved lengere Ovalen ikke bliver svækket. Men ogsaa til de traditionelle Former, forsaavidt disse ikke hylde en bindende Troessætning, kan den friere Kunstner slutte sig af utvungen Tilboielighed; og vi have den Overbeviisning, at den protestantiske Kunstner, selv naar han arbeider for en Kirkebygning, der er helliget den protestantiske Gudstjeneste, ikke derved fornøgter sin Troes Grundsatninger og sin Kirkes Meninger. Naar imidlertid Thorvaldsen for et italiensk Alter har komponeret et Basrelief, som paa en ganske utvetydig Maade fremstiller Petrus's udelukkende Noglemagt og hans Eftersolgeres Primat; saa indse vi rigtignok ikke let, hvorledes dette kan lade sig forene med en afgjort Mening hos Kunstneren om den i Evangeliet grundede Troe.

Schillers Festen i Stuttgart *).

I.

Det dannede Publikums vedvarende Deeltagelse for Schillers Mindefest, der i hvert Aars Mai feires af den Stuttgarter "Liederkrantz", er et i Sandhed glædeligt Tidstegn. Om end denne Schillersfest for Mange kun er tiltrækkende som en Vaarfest, saa er det dog vist, at den med hvert Aar

* Fra: "Morgenblatt für gebildete Stände", Mai 1830.

genkomende Deeltagelse hos de Fleste nærmest forbliver helliget den store Digter. Dette beviser allerede de talrige Grupper, som for og efter Festen pleie at forsamle sig om det kolossale, laurbærkransede Brystbillede, som aarlig opstilles paa en høj Piedestal, i et med Maitreer, Blomster- og Løvguirlander smykket Rum, og i og for sig selv allerede sjænker Festen en alvorlig Charakter. Dette beviser den Opmærksomhed, som sjænktes Sangene og de mundtlige Foredrag, men fremfor Alt den bestandig talrigere Kreds af Fruentimmer, der bidrager saa meget til Sangens Forherligelse.

Festen begyndte med en af Gustav Schwab digtet Cantate, hvis Gjenstand var at skildre Tolelsens Formæling med Phantasien ved Digteraanden.

Denne Cantate var sat i Musik af den Kongelige Hof-Kalpelmester Lindpaintner, der paa det meest glimrende havde udført Themaet ved passende Afvoeling og Forbindelse af det quindelige og mandlige Chor, som i alt talte henimod 150 Stemmer, og en Solo-Quartet; ved fortæflige Modsatninger og riig Instrumentering. Det quindelige Chor isærdeleshed, der talte henimod 60 Stemmer, fortjente og vandt for sin Neenhed og Hylde almindelig Beundring. Kjendere regne denne Cantate blandt Lindpaintners heldigste Værker.

Herpaa holdt Dr. Schott, i sin Vens Dr. Menzels Navn, følgende Tale:

"Vi have paany festlig forsamlet os, for at feire Schillers Minde — da det imorgen er 25 Aar siden hans udodelige Aand forlod Jorden. Allerede er den fjerde Del af et Aarhundrede henrunden, og Schillers Minde er os endnu bestandig nyt, og Deeltagelsen for ham er forbleven usvækket.

Mangen stor Mand, der i levende Live oversøses med Cresbeviisninger, tilskidesettes efter sin Død. Mangen, hvis Fortjeneste Samtiden miskender, hoster forsøgter Aarhundreders Forløb Efterverdenens Tak. Kun heldent bliver den Laurbærkands, der smykker den Levendes Pande, og den, man lægger paa den Hedengangnes Grav, plukket af samme Tre. Schiller nod denne sjeldne Lykke; han hostede en udeelt Hæder af Samtiden og Efterverdenen. Ved Siden af den Kilde, hvoraf hans Sange udsprang, spirede ogsaa allerede den Laure, der, evigung, som hans Sange, rækker hans nærmeste og fjernehste Efterkommere sine gronne Blad til Krandsen.

Schillers Hæder udbreder sig i bestandig videre Kredse og hos alle dannede Nationer. Vore Naboer, der endnu for ikke lang Tid siden pleiede at foragte det tydsk Sprog og den tydsk Digtekunst, ere nu opfyldte med Beundring for dem.

Dertil har fremfor Alt vor Schillers Hæder bidraget, den Digter, hvem de cere høiest og hyppigst efterligne. Der udfordredes først saa grandiose Digtninger som vor Schillers, — Digtninger, der griben hver Phantasie og ethvert Hjerte, til at indgyde de Fremmede Agtelse for den tydsk Poesie.

Vort Fædreland ører Schiller som sin ædlestes Digter, det har endnu ikke værdiget nogen Digter en højere Hæder, og ingen retsædigere. Men vi, Stuttgarts Beboere, føle os dobbelt forpligtede til at velsigne denne store Mands Minde. I det vi kun bringe ham en ringe Deel af den Tak, som den hele dannede Efterverden yder ham, figer dog en glad Følelse os, at vi staae ham nærmest. Spørger man, hvilken Forret Stuttgart har fremfor andre Stæder, ja selv for dem, hvor engang hans Bugge stod og hvor nu hans Sarkophag staaer, saa svare vi: Stuttgart var Schillers aandige Fodesæde. Hans første Sang lød i disse Dale; Kilden til hans Sangstrom, som nu opfylder Verden, er udsprungen paa disse Ærge. Stuttgart og det nærliggende Solitüde saae Ynglingen modnes, her dannede sig hans Land, her slog hans Hjerte for første Gang for det Store, som blev hans Livs Maal, her udfoldede hans Genius forst de straalende Vinger, her var Schiller for første Gang Digter. Det foran os liggende Landskab var det, hans, i den første Digterbegeistring, i den første skaberiske Salighed drukne Die modte, og som hans syrige Phantasie forskjonnede med et evigt Foraars nye og uvisnelige Blomster. Og ligesom Naturen aarlig fornyer denne Dals Blomstersmykke, saaledes er det vor Pligt, at pleie hin Landens evige Blomstring, og her helligt at bevare Digterens Minde.

Snart ville vi være ifstand til at opreise ham et værdigt Monument, efter den store Thorvaldsens Idee, i Nærheden af Stuttgart. Hvor, spørge vi, vilde han selv heltere see sit Mindesmærke? Ikke der, hvor han i Livet allerede nød den største Hæder, men her, hvor han engang vandrede upaaagtet og uhædret, medens hans Lands indre Kraft allerede stor og dristig gjennembrod Hverdagsslivets Skranker og med hans poetiske Folelses Fylde ragede frem over hans Livs militairiske Gensformighed som et blomstrende Træ over Hegnet. Her, hvor han, trods sine Kampe, efter sin egen

Forsikring har levet sine lykkeligste Dage, her er hans Ungdoms, hans Længsels, hans første og helligste Folelser, hans fremstræbende Krafts, hans første og særreste Kampdaads Hjem. Her, hvorfra han udgik, for at føge Hæder, maa Hæderen bringe ham de sidste og skønneste Øffere. Der gives intet skønnere Sted til at ophoie Menneske, end det Sted hvor han vandrede i sin Fornedrelse.

Erindringen om Schillers Ungdom, hvortil her Alt opfordrer os, skal tillige minde os om, at hans Werker selv aande en evig Ungdoms Aand. Hati er Ungdommens Yndling, og vil altid vedblive at være det; thi alle hans Folelser samstemme med det første Vingeslag af det endnu ufordærvede ungdommelige Gemyt, den endnu rene Kjærlighed, den endnu uroffede Troe, det endnu varme Haab, den endnu usvækede Kraft i unge Sjæle. Men han er ogsaa en Yndling for alle dem, der have bevaret deres Ungdom, hvis Sands for det Sande og Nette, Store og Skønne ikke er uddod paa det trivielle Livs Torveplads.

Conversations- og Nyheds-Post.

Kongehuset.

Igaar (Søndag) Morges Kl. 6^½ forkyndte Kanonernes Borden Hans Majestæt Kongens Tilbagekomst her til Staden. Allerhøftssamme havde, paa det kongelige Dampskib Kiel, forladt Kolding i Løverbags Morges Kl. 5 og Hidfarten havde saaledes været lidet over 25 Timer. — Hds. Kongl. Hoihed Prindsesse Caroline befinder sig nu saa vel, at Hoisamme igaar Eftermiddags, med sin Gemal, H. R. H. Prinds Ferdinand og H. R. H. Prindsesse Vilhelmine, kunde foretage en Lystrout til Dyrehagen, hvor det behagede Hoisamme at promenere paa Bakken.

Kadetsskabet.

Kabet = Korvetten Najaden, under Kommando af Hr. Capitainlieutenant J. E. Grove, afaailede hersra til Nord-sen igaard Morges Kl. 2^½. Ved Webel mødte og saluterede Korvetten det Kongelige Dampskib.

Sommerforestillingerne

paa det Kongelige Theater sluttedes i Løverbags Aftes med en for fuldt Huus opført Forestilling af Schillers Rosvere, der i det Hele optoges med meget Bisald, som in specie tilbeettes Dhr. Instructeur Nielsens og Carl Winslows karakteristiske og effektfulde Udførelse af Carl og Grands Moor, Hr. Dr. Ryges ikke mindre fortreflige Schweizer og Istr. Hegers i Charakterens sværme